

บันทึก

เรื่อง สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
(มาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙)

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ มท ๐๒๐๔/๑๕๕๗ ลงวันที่ ๓ สิงหาคม ๒๕๖๒ ความว่า กรมตำรวจได้ขอให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณากรณี นางเพ็ญศรี วิธยาพร ยื่นคำร้องต่อผู้บัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ในเขตกรุงเทพมหานครตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ขออนุญาตตั้งสถานอบตัว ชื่อ “ซาร์มมิ่งมูนคอสเมติก” ซึ่งเป็นสถานเสริมความงามของสตรี มีการแต่งผม แต่งเล็บ ชัดหน้า ชัดผิวกาย แชน้ำแร่ และอบผิวด้วยน้ำยาสมุนไพร โดยมีช่างสตรีบริการให้ลูกค้าสตรีด้วยกัน ซึ่งการอบตัวด้วยลักษณะเช่นนี้แต่เดิมไม่เป็นสถานบริการเพราะไม่ใช่เป็นสถานอาบน้ำ นวด อบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้าชายจึงไม่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ แต่ขณะนี้得有พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๑ มาตรา ๓ แก้ไขลักษณะของสถานบริการตามมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ เสียใหม่ โดยบัญญัติว่าสถานบริการตามมาตรา ๓ (๓) คือ “สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า” โดยไม่คำนึงถึงว่าจะเป็นหญิงบริการแก่ลูกค้าชาย หรือหญิงบริการแก่ลูกค้าหญิงซึ่งในเรื่องนี้กรมตำรวจได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า

๑. สถานอาบน้ำ นวด อบตัว ทุกแห่งที่มีผู้บริการแก่ลูกค้า กี่ย่อมอยู่ในข่ายเป็นสถานบริการ อาบ อบ นวด ตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๑ ทั้งสิ้น

๒. เนื่องจากสถานอบตัวซาร์มมิ่งมูนคอสเมติกนี้ เห็นได้โดยชัดแจ้งว่าเป็นสถานเสริมความงามสตรีที่มีการแต่งผม แต่งเล็บ ชัดหน้า ชัดผิวกาย แชน้ำแร่และอบผิวด้วยน้ำยาสมุนไพร ซึ่งมีช่างสตรีบริการให้แก่ลูกค้าสตรีด้วยกันโดยเฉพาะสถานที่ดังกล่าวเป็นที่นิยมในวงสังคมทั่วไปในปัจจุบัน หากจะไม่ผ่อนผันอนุญาตให้ตั้งได้แล้วจะเป็นการขัดต่อความรู้สึกของประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะสุภาพสตรีที่มีจำนวนมาก และอาจถูกวิจารณ์ไปในทางเสียหายได้

๓. เมื่อสถานอบตัวซาร์มมิ่งมูนคอสเมติกเข้าข่ายเป็นสถานบริการตามมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๖๑ ดังกล่าวแล้วแต่มิได้มีวัตถุประสงค์ประกอบการดั่งเช่นสถานอบ อาบ นวด ทั่วๆ ไป ซึ่งถือว่าเป็นแหล่งอบายมุข ย่อมเป็นเหตุผลพอที่จะผ่อนผันอนุญาตให้ตั้งได้ โดยมีการขออนุญาตให้ถูกต้องตามกฎหมาย

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า พระราชบัญญัติสถานบริการพ.ศ. ๒๕๐๙ ได้กำหนดโทษทางอาญาไว้ ประกอบกับกระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะไม่อนุญาตให้เปิดสถานบริการประเภทนี้เพิ่มขึ้นใหม่อีก และได้สั่งการให้ทุกจังหวัดกับกรมตำรวจถือปฏิบัติตาม

นโยบายดังกล่าวแล้ว ดังนั้น จึงได้ส่งเรื่องให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งเกี่ยวกับสถานบริการพิจารณา คณะกรรมการฯ ดังกล่าวมีความเห็นแยกเป็นสองฝ่าย คือ

ฝ่ายแรกมีความเห็นว่า สถานอบตวัซาร์มมิ่งมูนคอสเมติก ซึ่งตั้งขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้า ซึ่งแม้จะเป็นการให้บริการโดยสตรีต่อสตรีด้วยกัน ก็นับว่าเป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๒๑

ฝ่ายที่สองเห็นว่า เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๑ นั้น ต้องการที่จะควบคุมเฉพาะสถานบริการที่ดำเนินกิจการซึ่งส่อไปในทางที่จะแสดงออกทางด้านการมรณ์และเป็นแหล่งมั่วสุมทางอบายมุขมากกว่า มิได้มีเจตนารมณ์ที่จะควบคุมถึงสถานที่ที่ดำเนินกิจการเพื่อส่งเสริมสุขภาพและอนามัยของประชาชน ตลอดจนเพื่อส่งเสริมความสวยงามของสุภาพสตรีแต่อย่างใด และถ้าหากจะถือว่าสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้าเข้าอยู่ในข่ายเป็นสถานบริการตามมาตรา ๓ (๓) ทั้งหมดดังกล่าว ก็จะต้องรวมไปถึงสถานที่ที่มีบริการนวด อบตัว แห้งอื่น ๆ เช่น สถานกายภาพบำบัดของโรงพยาบาลทั้งของรัฐบาลและเอกชน ร้านตัดผม ตัดผม ซึ่งมีบริการนวดให้แก่ลูกค้าอยู่ด้วย และโดยข้อเท็จจริงแล้วสถานอบตวัซาร์มมิ่งมูนคอสเมติกนั้นมีวัตถุประสงค์ในการขอจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นสถานเสริมความงามสตรี มีการแต่งผม แต่งเล็บ ชัดหน้า ชัดผิวกาย แชน้ำแร่ โดยมีการอบ อาบน้ำ นวด เป็นส่วนประกอบซึ่งไม่มีวัตถุประสงค์ไปทางด้านการมรณ์และเป็นที่ยอมรับในวงสังคมทั่วไป ในขณะนี้ และสถานที่ที่ดำเนินกิจการในลักษณะเช่นนี้มีจำนวนมาก หากจะถือว่าเป็นสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการแล้ว ย่อมจะเกิดปัญหาในทางปฏิบัติตามเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า สถานอบตวัซาร์มมิ่งมูนคอสเมติกไม่อยู่ในข่ายเป็นสถานบริการ

ในที่สุดคณะกรรมการฯ ได้พิจารณาเห็นว่า กรณีเรื่องนี้เป็นปัญหาในข้อกฎหมาย และยังไม่ได้ข้อยุติ จึงมีมติให้ส่งเรื่องมายังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อตีความต่อไป

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้ว เห็นว่า เรื่องนี้เป็นปัญหาในการตีความตามข้อกฎหมายว่าสถานอบตวัซาร์มมิ่งมูนคอสเมติกจะเข้าข่ายเป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ มาตรา ๓ (๓) หรือไม่ จึงเห็นควรให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความในปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวข้างต้นกับได้ฟังคำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมตำรวจ) และผู้แทนกระทรวงสาธารณสุขแล้วมีความเห็นว่า เดิมมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ มีข้อความว่า “สถานอาบน้ำ นวดหรืออบตัว ซึ่งมีหญิงบริการให้แก่ลูกค้าชาย” แต่ต่อมาได้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงโดยมีพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) ชัดในคำว่ากฎหมายมุ่งหมายใช้บังคับกับสถานบริการให้กว้างขวางกว่าเดิมเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วสถานบริการไม่ว่าจะมีผู้ให้บริการเป็นชายหรือหญิง หรือมีลูกค้าเป็นชายหรือหญิง ก็ต้องถือว่าเป็นสถานบริการเหมือนกัน ดังนั้น สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวแม้จะเป็นการให้บริการโดยสตรีต่อสตรีด้วยกันก็ย่อมอยู่ในความหมายแห่งถ้อยคำของมาตรา ๓ (๓) และเป็น

สถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙

อย่างไรก็ตาม สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายคณะที่ ๘) มีข้อสังเกตในเรื่องนี้ ดังนี้

(๑) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า มิใช่จะเป็นสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ ไปทั้งหมด กิจกรรมใดถ้ามีกฎหมายอื่นควบคุมอยู่แล้วก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายเฉพาะว่าด้วยการนั้น เช่น ในกรณีที่มีการให้บริการในการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวเพื่อการบำบัดโรค เพื่อการแก้ไขและฟื้นฟูการเสื่อมสมรรถภาพหรือความพิการของร่างกายหรือจิตใจเพื่อการเสริมสวยหรือเพื่อการบำรุงร่างกาย โดยมีการใช้วิทยาการทางแพทย์ หรือเครื่องมือกายภาพบำบัด ดังนี้ ก็จะเป็นการประกอบโรคศิลปะ หรือการประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างหนึ่ง (มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙^๑ และมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.๒๕๑๑^๒) ซึ่งการจัดตั้งสถานที่

^๑ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ว่า

ว่า

“โรคศิลปะ” หมายความว่า กิจกรรมใด ๆ อันกระทำโดยตรงต่อร่างกายของมนุษย์ในการบำบัดโรคซึ่งรวมตลอดถึงการตรวจโรค และป้องกันโรคในสาขาต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) เวชกรรม คือการตรวจโรค การป้องกันโรค หรือการบำบัดโรคมนุษย์ด้วยกรรมวิธีของการประกอบโรคศิลปะตามแผนนั้น ๆ

(๒) ทันตกรรม คือการตรวจหรือการบำบัดโรคฟัน หรืออวัยวะที่เกี่ยวกับฟันโดยตรง หรือการทำฟันในช่องปากของมนุษย์

(๓) เภสัชกรรม คือการปรุงยาหรือผสมยา หรือการประดิษฐ์วัตถุใด ๆ ขึ้นเป็นยาสำหรับมนุษย์

(๔) การพยาบาล คือการกระทำในการช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อบรรเทาอาการของโรค

(๕) การผดุงครรภ์ คือการตรวจและการปฏิบัติต่อหญิงมีครรภ์ เพื่อป้องกันความผิดปกติในการคลอดบุตร การทำคลอด ตลอดถึงการดูแลมารดาและทารกในระยะหลังคลอด

(๖) กายภาพบำบัด คือการกระทำในการช่วยเหลือผู้ป่วยเพื่อบำบัดป้องกัน แก้ไขและฟื้นฟูการเสื่อมสมรรถภาพ หรือความพิการของร่างกาย หรือจิตใจด้วยวิธีการทางกายภาพบำบัดซึ่งได้แก่ การตัด การดึง การประคบ การนวด การบริหารร่างกายหรืออวัยวะส่วนหนึ่งส่วนใดของผู้ป่วย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการกระทำด้วยวิธีต่าง ๆ ดังกล่าว ตามหลักวิทยาศาสตร์หรือการกระทำอื่นที่รัฐมนตรีประกาศเป็นวิธีการทางกายภาพบำบัด หรือการใช้เครื่องมือกายภาพบำบัด ซึ่งได้แก่เครื่องมือหรืออุปกรณ์ตามหลักวิทยาศาสตร์ที่รัฐมนตรีประกาศเป็นเครื่องมือกายภาพบำบัด

(๗) เทคนิคการแพทย์ คือการกระทำใด ๆ ด้วยกรรมวิธีทางห้องปฏิบัติการเพื่อช่วยในการวินิจฉัยและทำนายความรุนแรงของโรค

โรคศิลปะตามวรรคหนึ่ง ให้ความหมายรวมถึงการผ่าตัด ฉีดยา ฉีดสาร หรือสอดใส่วัตถุใด ๆ เข้าในร่างกายและการใช้เครื่องมือกายภาพบำบัดเพื่อการเสริมสวย การคุมกำเนิด การทำหมัน หรือการบำรุงร่างกายด้วย

^๒ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“วิชาชีพเวชกรรม” หมายความว่า วิชาชีพเกี่ยวกับการตรวจโรคการป้องกันโรค การบำบัดโรค หรือการผดุงครรภ์ด้วยวิธีการที่กระทำโดยตรงต่อร่างกายของบุคคลอื่นตามหลักวิทยาศาสตร์และ

เพื่อประกอบกิจการดังกล่าวจะเป็นสถานพยาบาลตามพระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ.๒๕๐๔ (มาตรา ๔ และมาตรา ๖)^๓

๒. ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙ ก็เพื่อควบคุมกิจการให้บริการที่มีลักษณะกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรมและประเพณีอันดีของชาติเท่านั้น^๔ แต่การแก้ไขโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๑ โดยเฉพาะการแก้ไขมาตรา ๓ (๓) โดยตัดคำว่า “หญิง” และ”ชาย” ออกนั้น ทำให้กฎหมายนี้มีความหมายกว้างขวางออกไปจนเกินความมุ่งหมายของกฎหมายที่ต้องการจะควบคุมไปมาก ดังเช่น สถานที่ที่ดำเนินการเอส่งเสริมสุขภาพและอนามัยของประชาชนหรือร้านตัดผมตัดผม หรือเสริมสวยสตรีที่มีการอบ อาบ หรือนวดด้วยเป็นส่วนประกอบ โดยที่ไม่เป็นการขัดต่อศีลธรรม วัฒนธรรม และประเพณีอันดีงามของชาติแต่ประการใด ก็ย่อมจะอยู่ในความหมายของมาตรา ๓ (๓) นี้ด้วย และจะต้องมาขออนุญาตเป็นสถานบริการ ซึ่งเป็นการยุ่งยากแก่ทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่โดยใช้เหตุ อนึ่ง เมื่อเป็นสถานบริการตามมาตรา ๓ (๓) แห่งพระราชบัญญัตินี้แล้วสถานที่เหล่านี้ อีกหลายแห่งอาจต้องโยกย้ายสถานที่เนื่องจากที่ตั้งต้องห้ามตามกฎหมาย (มาตรา

หมายความว่ารวมถึงการกระทำโดยตรงต่อร่างกายของบุคคลอื่นด้วยการผ่าตัด ฉีดยา ฉีดสารเข้าในร่างกายเพื่อการเสริมสวย การบำรุงร่างกาย การทำหมัน การคุมกำเนิด หรือสอดใส่วัตถุใดๆ เข้าในมดลูกหรือครอบมดลูกเพื่อการคุมกำเนิด

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานพยาบาล” หมายความว่า สถานที่รวมตลอดถึงยานพาหนะ ซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบกิจการอื่นด้วยการผ่าตัด ฉีดยา หรือฉีดสารใด ๆ หรือด้วยการใช้กรรมวิธีอื่นซึ่งเป็นกรรมวิธีของการประกอบโรคศิลปะ ทั้งนี้ โดยกระทำเป็นปกติธุระไม่ว่าจะได้รับประโยชน์ตอบแทนหรือไม่ แต่ไม่รวมถึงสถานที่ขายยาตามกฎหมายว่าด้วยการขายยาซึ่งประกอบธุรกิจการขายยาโดยเฉพาะ

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๖ ห้ามมิให้ตั้งหรือดำเนินการสถานพยาบาล เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตการประกอบวิชาชีพเวชกรรมเป็นสาขาหนึ่งของการประกอบโรคศิลปะตามพระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พุทธศักราช ๒๔๗๙ ต่อมาจึงแยกออกมาเป็นกฎหมายเฉพาะเมื่อ พ.ศ.๒๕๑๑ คำว่า สถานที่...ซึ่งจัดไว้เพื่อการประกอบโรคศิลปะ..ในที่นี้จึงมีความหมายกว้างตามเจตนารมณ์ว่ารวมถึงสถานที่เพื่อประกอบวิชาชีพเวชกรรมด้วย)

^๔ หมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.๒๕๐๙

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยเหตุที่ปัจจุบันได้มีบุคคลประกอบกิจการสถานบริการบางประเภท ซึ่งอาจดำเนินการไปในทางกระทบกระเทือนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน และจัดให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงในสถานบริการนั้น ๆ ไม่เหมาะสมเป็นเหตุให้เยาวชนเอาเยี่ยงอย่างจนประพฤติชั่วเลื่อมลามลง เป็นการสมควรที่จะออกกฎหมายควบคุมสถานบริการนั้น ๆ รวมทั้งการแสดงด้วย ทั้งนี้ เพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ศีลธรรม วัฒนธรรมและประเพณีอันดีของชาติต่อไป

(หมายเหตุ: ขณะที่พระราชบัญญัติสถานพยาบาล พ.ศ. ๒๕๐๔ ใช้บังคับนั้น)

๗)^๔ หรือการจะไปใช้บริการสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวเพื่อการส่งเสริมสุขภาพหรือเสริมสวย บุคคลที่มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีก็จะเข้าไปในสถานที่ดังกล่าวมิได้ และบรรดาสุภาพสตรีที่จะไปใช้บริการก็เข้าไปในสถานเสริมสวยหรือส่งเสริมสุขภาพเช่นนั้นไม่ได้ เว้นแต่ต้องมีชายไปด้วย (มาตรา ๑๖ (๒) และ (๓))^๕ อันเป็นเรื่องที่แปลกประหลาดไม่สอดคล้องกับความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ที่ต้องการควบคุมไปเป็นอย่างมาก ฉะนั้น การแก้กฎหมายมาตรา ๓ (๓) โดยตัดคำว่า “หญิง” และคำว่า “ชาย” ออกเสีย นั้น จึงทำให้สถานที่อีกหลายอย่างหลายประเภทต้องกลายเป็นสถานบริการไปตามกฎหมายซึ่งเป็นการนอกเหนือวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้ที่ต้องการจะควบคุม ทั้งยังเป็นการขัดแย้งกับบทบัญญัติในกฎหมายฉบับเดียวกันนี้อย่างเห็นได้ชัดแจ้ง ดังกล่าวมาแล้ว จริงอยู่เจ้าหน้าที่อาจพิจารณาให้อนุญาตได้ แต่ก็เป็นการก่อภาระและความยุ่งยากให้แก่เจ้าหน้าที่โดยใช้เหตุเพราะเป็นสถานที่ที่กฎหมายฉบับนี้ไม่ต้องการจะควบคุมอยู่แล้ว โดยเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นควรพิจารณาแก้ไขกฎหมายในเรื่องนี้เสียให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไป

(ลงชื่อ) วัฒนา รัตนวิจิตร

(นายวัฒนา รัตนวิจิตร)

กรรมการร่างกฎหมายประจำ

รักษาราชการแทน รองเลขาธิการ ฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๔ มาตรา ๗ อาคาร หรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการตามมาตรา ๔ ต้อง

(๑) ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว

(๒) ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

(๓) มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก

^๕ มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการ

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ยอมให้ผู้มีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการระหว่างเวลาทำการ

(๓) ยอมให้หญิงซึ่งมิได้ทำงานในสถานบริการนั้นเข้าไปในสถานบริการโดยไม่มีชายมาด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ